

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Magyar Anikó ügyvéd (fél címe) által képviselt **felperes neve** (felperes címe) felperesnek - a dr. Geönczeöl Csaba ügyvéd (fél címe 1) által képviselt **dr. alperes neve** (alperes címe) alperes ellen kártérítés megfizetése iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2015. június 24. napján kelt, 27.P.26.202/2013/19. számú ítélete ellen a felperes által 20. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t :

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 15 napon belül 25.000 (huszonötezer) forint másodfokú eljárásban felmerült perköltséget.

A feljegyzett fellebbezési illetéket a Magyar Állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság ítéletében rögzítette, hogy az alperes a **B** Rendőr-főkapitányság hivatásos állományának tagja volt. A felperes szakszervezet (TMRSZ) főtitkára, **Sz J** kérelme alapján az alperest a munkáltatója 301/3515 számú parancsával 2009. augusztus 1. napjától rendelkezési állományba helyezte a választott és függetlenített szakszervezeti tisztség betöltésének idejére azzal, hogy a munkáltatói jogok gyakorlására továbbra is a ... vezetője jogosult.

Az alperes 2009. november 29-én - helyesen november 27-én - titoktartási nyilatkozatot írt alá a felperes titkainak megőrzésére vonatkozóan. Emellett 2010. február 5-én a felperes TMRSZ főtitkár, **Sz J** és az alperes aláírtak egy megállapodást, amely szerint a TMRSZ 2009. június 1-jére visszamenőleges hatállyal jogi ügyvivői munkakörben foglalkoztatja az alperest. A megállapodás 8. pontja rögzítette, hogy a külön okiratba foglalt titoktartási nyilatkozatban írtaknak megfelelően az alperes a szakszervezeti tisztsége megszűnésétől számított 3 évig titoktartásra köteles. A 10. pont alapján amennyiben bizonyítottan megállapítható, hogy az alperes a TMRSZ érdekeivel ellentétesen cselekedett vagy titoktartási kötelezettségét megszegte, úgy 500.000 forint kártérítés megfizetésére köteles. A 11. pontban az alperes vállalta, hogy a megállapodás megszűnésétől számított 3 éven belül „nem helyezkedik el” más szakszervezetnél.

A felek közötti viszony megromlott, majd a felperes szakszervezet főtitkára írásban tájékoztatta az alperes munkáltatóját arról, hogy a TMRSZ-nél betöltött „országos hatáskörű tisztsége” 2010. március 16-i hatállyal megszűnt, ezért az alperes rendelkezési állományba vétele iránti kérelmét

visszavonta. Az alperes ezt követően a Rendészeti és Közigazgatási Dolgozók Szakszervezete (továbbiakban: RKDSZ) részére végzett szakszervezeti tisztségviselőként jogi munkát.

Az alperest a **B** Nyomozó Ügyészség 2010. április 12-én tanúként hallgatta ki. Az alperes titoktartási kötelezettségére hivatkozva a vallomástételt megtagadta, de kihallgatáson kívül elmondta, hogy a felperesnél bevett gyakorlat volt az útiköltség-térítés fizetéskiegészítésként történő kifizetése, másrészt előadta, hogy tudomása szerint dr. **B V** rendőr alezredes lakóhelye **Dn** van. Erről hivatalos feljegyzés készült.

A felperes keresetében 500.000 forint kártérítés és 2013. július 29. napjától a kifizetés napjáig a Ptk.301.§-ának (1) bekezdésében írt késedelmi kamat megfizetésére kötelezni az alperest, amiért a titoktartási és elhelyezkedési tilalomra vonatkozó kötelezettségét megszegte és a TMRSZ érdekeivel ellentétesen cselekedett.

Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte.

Elsődlegesen arra hivatkozott, hogy nem jött létre a felek között érvényes megállapodás, sem tisztségviselője, sem alkalmazottja nem volt a felperes szakszervezetnek. Másodlagosan előadta, hogy ha a megállapodás létre is jött, az jogellenes, érvénytelen kikötéseket tartalmaz, ezért joghatás nem fűződhet hozzá.

Harmadlagosan állította, hogy nem szegte meg a megállapodásban írt kötelezettségeit.

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét elutasította, és kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 15 napon belül 250.000 forint perköltséget, míg a felperes illetékmentessége folytán feljegyzett 36.000 forint eljárási illetékről úgy rendelkezett, hogy azt a Magyar Állam viseli.

Ítéletének jogi indokolásában kifejtette, hogy az alperes nem állhatott a felperessel munkaviszonyban, hiszen a fegyveres szervek hivatásos állományú tagjainak szolgálati viszonyáról szóló 1996. évi XLIII. törvény vonatkozott rá. E jogszabály 44.§-ának (1) bekezdés *h*) pontja és (3) bekezdése alapján helyezte a munkáltatója őt - a felperes szakszervezet kérésére - állományba, de szolgálati jogviszonya ezzel nem szűnt meg.

A felperes alapszabályának „5.” - helyesen: V. - fejezet 44. pontja, valamint 46. pontja alapján arra a következtetésre jutott a törvényszék, hogy az alperes a felperes tisztségviselőjének minősült, mert **Sz J** főtitkár őt e tevékenység elvégzésével megbízta.

Ugyanakkor a TMRSZ alapszabályának 39. pontjából következően a felperes által hivatkozott 2010. február 5-i szerződés nem jött létre, mivel a Kongresszus nem hagyta jóvá a főtitkár szerződéskötését. Ugyan a felperes csatolta a 2010. szeptember 24-én kelt, 9. számú kongresszusi határozatot, amellyel a kongresszus elfogadta a főtitkár beszámolóját, valamint a 2005-2010 első félévig bezárólag a pénzügyi intézkedéseket, beszámolókat, jelentéseket, a szervezet gazdálkodásáról szóló 2009. évi független könyvvizsgálati revízió hitelesített pénzügyi eredmény és mérleg kimutatásokat, azonban ez nem támasztja alá, hogy a perbeli szerződés megkötéséhez is kifejezetten hozzájárult a Kongresszus. Ezért a törvényszék álláspontja szerint a 2010. február 5-i megállapodás nem keletkeztetett jogviszonyt a felek között. Ennek ellenére a Ptk.474.§-ának (1) bekezdése alapján a felek között létrejött a megbízási jogviszony azzal, hogy a felperes főtitkára kinevezte az alperest, és az alperes elfogadta a kinevezést.

A 2009. novemberi titoktartási kötelezettségvállalást érvényes és hatályos jognyilatkozatnak tekintette az elsőfokú bíróság, mint egyoldalú kötelezettségvállalást. Mivel azonban a 2010. február 5-i megállapodásra alapította a felperes igényét, azzal kapcsolatban viszont a törvényszék azt állapította meg, hogy érvényesen nem jött létre, az joghatás kiváltására nem alkalmas, ezért a felperes keresetét elutasította.

Utalt továbbá arra, hogy az alperes személyes tudomását, és nem mint tényt közölte az ügyességgel a szakszervezet egyik tagjának a lakóhelyére vonatkozó ismeretét. Nem közölt azonban ezzel a titoktartási nyilatkozat hatálya alá tartozó adatot, hiszen a lakcím a büntetőeljárással összefüggésben a nyomozó hatóság által az állami nyilvántartásból egyébként is beszerezhető.

A felperesnek a tanúkihallgatásra vonatkozó bizonyítási indítványát az elsőfokú bíróság mellőzte, mivel a munkáltatói jogok gyakorlása, valamint az alperes ügyességi kihallgatására vonatkozó információk az okiratokból megállapíthatók voltak.

Az elsőfokú határozattal szemben a felperes nyújtott be fellebbezést, amelyben annak megváltoztatását kérte a kereseti kérelme szerint, másodlagosan az ítélet hatályon kívül helyezését kérte.

Előadta, hogy az alperes 2009. november 27-én titoktartási nyilatkozatot írt alá, amelyben vállalta, hogy a felperesnél fennálló megbízásával összefüggésben a tudomására jutott bizalmas adatokat a felperesi szakszervezeten kívüli harmadik személy irányában nem közölheti. E kötelezettség a nyilatkozat 7. pontja szerint a tisztviselői jogviszony megszűnésének napját követő 3 évben is terhelte. E kötelezettségét az alperes a felperes véleménye szerint nem vitásan megszegte. A kötelezettség megszegésének jogkövetkezményét a 2010. február 5-én létrejött megállapodás 8. pontja tartalmazza, azaz 500.000 forint kártérítést köteles megfizetni az alperes a felperes felé. Azért is köteles a kártérítés megfizetésére, mert tisztsége megszűnését követő 3 éven belül más szakszervezetnél helyezkedett el. A TMRSZ érdekeivel ugyancsak ellentétesen járt el, amikor a más szakszervezeti tagot a TMRSZ elleni perben képviselte.

Hangsúlyozta, hogy a felperes képviselőjében jogszerűen írta alá a 2010. február 5-i megállapodást a felperes nevében a főtitkára. 2010. szeptember 24. napján a kongresszus a 9. számú határozatával elfogadta a főtitkár beszámolóját, amely alátámasztja, hogy a kongresszus hozzájárult a főtitkár intézkedéseihez, azokat elfogadta.

Előadta emellett, hogy dr. **B I** és dr. **F Zs**, mint jogi ügyvivők, a főtitkár külön hozzájárulása nélkül is jogosultak voltak a felperest a peres eljárás során képviselni a Pp.67.§-ának (1) bekezdés i) pontja alapján.

Kifogásolta továbbá az alperes részére megállapított perköltséget. Felhívta a figyelmet arra, hogy az ügyvédi munkadíj összegét a pertárgy értéke, az ügy bonyolultsága, a képviselők munkájának minősége és a feleknek a perben kifejtett célszerű és indokolt jogi tevékenysége alapján kell megállapítani a BH1993.52., valamint a BH2003.473. és a KGD2002.123. eseti döntésekben kifejtett jogelv értelmében, ezért kérte mérsékelni az alperesnek járó perköltséget.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte, helyes indokai alapján.

A fellebbezés alaptalan.

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, és helyes jogszabályok alkalmazásával lényegében helytálló jogi következtetésre jutott. Érdemi döntésével a másodfokú bíróság is egyetértett, ezért helybenhagyta azt a Pp.253.§-ának (2) bekezdése alapján. A másodfokú bíróság véleménye szerint logikai ellentmondást tartalmaz ugyan az elsőfokú ítélet indokolása annyiban, hogy ha a kongresszusi jóváhagyás érvényességi feltétele volt a felperes törvényes képviselője által létesíteni kívánt megbízási jogviszonynak, az ennek hiányában hogyan jöhetett létre a törvényes képviselő szóbeli kinevezésével és ennek elfogadásával, de ennek a kérdésnek a perbeli jogvita elbírálása szempontjából jelentősége nem volt, mert az alperes szakszervezeti tisztségének ellátása és annak jogi alapja kívül esik a per tárgyi keretein, ezért e megállapítás mellőzése nem érinti az egyéb indokok és a döntés érdemének a helyességét.

A másodfokú bíróság a fellebbezéssel összefüggésben az alábbiakra mutat rá.

A felperesi nyilatkozatokból is következően a felek között nem volt vitás az alapszabály 39. pont negyedik bekezdésének olyan értelmezése, hogy a főtitkár szerződéskötéséhez konkrét kongresszusi felhatalmazás szükséges. A felperes maga is ezt állította a 15/F/2. alatti beadványa 3. oldalának utolsó bekezdésében. A felperes ugyan csatolta a 2010. szeptember 24-én kelt, 9. számú kongresszusi határozatot, azonban az csupán általánosságban szól a főtitkár beszámolójának elfogadásáról, a konkrét szerződésre vonatkozó jóváhagyást nem tartalmazza. A felperes tehát nem bizonyította, hogy a kongresszus a felperes főtitkára és az alperes által 2010. február 5-én aláírt megállapodáshoz ténylegesen hozzájárult volna.

Ebből pedig az következik - ahogy azt a törvényszék is megállapította -, hogy az alperes kötelezettségvállalásainak jogkövetkezményét tartalmazó 2010. február 5-i megállapodás a jóváhagyás hiányában nem jött létre. Az 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 215.§-ának (1) bekezdése értelmében ugyanis, ha a szerződés létrejöttéhez harmadik személy beleegyezése szükséges, ennek megtörténteig a szerződés nem jön létre.

Ezért hiába vállalt egyoldalúan a 2009. november 27-i nyilatkozatban titoktartási kötelezettséget az alperes, az jogkövetkezményt nem tartalmazott. Az 500.000 forint kártérítés - helyesen a Ptk.246.§-a szerinti, szerződésszegés esetére fizetendő kötbér - kikötését nem tartalmazta az alperes vállalása. Ugyanígy nem tartalmazott arra vonatkozó kötelezettségvállalást az alperes részéről, hogy szakszervezeti tisztségének megszűnését követő 3 évig más szakszervezetnél nem helyezkedik el, illetőleg, hogy az alapszabállyal, a TRMSZ érdekeivel ellentétesen nem jár el.

A fentiekre tekintettel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság érdemben helyes ítéletét helybenhagyta.

Utal arra a másodfokú bíróság - bár a jogvita érdemi eldöntését nem befolyásolta -, hogy a Pp.67.§-ának (1) bekezdés *i)* pontja alapján a jogi személy alkalmazottja munkáltatójának gazdasági tevékenységével kapcsolatos pereiben, a jogi személy jogtanácsosa (jogi előadója) pedig azokban a perekben is, amelyekben külön jogszabály képviselőre feljogosítja, járhat el meghatalmazottként. A jelen per nem tekinthető a munkáltató gazdasági tevékenységével kapcsolatos pernek, és a felperes sem jelölt meg olyan külön jogszabályt, amely az alkalmazottat a képviselőre feljogosította volna. Ezért helyesen járt el az elsőfokú bíróság, amikor a felperes képviselőjét felhívta a perben korábban eljáró jogi ügyvivők nyilatkozatainak utólagos jóváhagyására.

A 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 2.§-ának (1) bekezdés *a)* pontja értelmében a fél pernyertessége esetére a megbízási szerződésben kikötött megbízási díjat igényelheti. Ezt szükség esetén a bíróság mérsékelheti ugyanezen jogszabályhely (2) bekezdése szerint. Az alperes pernyertesség esetére 50.000 forint egyszeri díjat, plusz tárgyalásonként 25.000 forint díjat kért a nyolc tárgyalásra. Ennek alapján a 250.000 forint perköltség - amelyet az elsőfokú bíróság az alperes javára megítélt - megfelel a jogszabálynak. A pertárgyértékhez viszonyítva valóban nem alacsony az összeg, azonban a kifejtett tevékenységre és a per tartamára is figyelemmel (az ügyirat 2013. július 29-én érkezett a Budai Központi Kerületi Bírósághoz, és az elsőfokú ítélet 2015. június 24-én kelt) nem tekinthető eltúlzottnak. Ezért annak mérséklésére a másodfokú bíróság sem látott indokot.

A másodfokú eljárásban is pervesztes lett a felperes, ezért ő köteles megfizetni az alperes perköltségét, amelyet 25.000 forintban kért megállapítani az alperes. Ezért az ítélet tábla a 32/2003.

(VIII.22.) IM rendelet 2.§-ának (1) bekezdés *a)* pontja alapján 25.000 forint másodfokú perköltség megfizetésére kötelezte a felperest az alperes javára. A felperes fellebbezése folytán feljegyzett 48.000 forint fellebbezési illetéket a Magyar Állam viseli a felperes illetékmentessége miatt az Itv.74.§-ának (3) bekezdése szerint alkalmazandó Kmr.13.§-ának (1) bekezdése és 14.§-a alapján.

P é c s , 2016. március 10.

dr. Döme Attila s.k. a tanács elnöke, dr. Vogycska Petra s.k. előadó bíró, Gáspárné dr. Baranyabán Judit s.k. bíró